Zesde Jaer. Nr 28. Zaterdag, 16 July 1859.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de We J.-P. Collée, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nº 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 16 JULY. 1859.

De vrede is gesloten.

Woensdag is ons de gelukkige tyding aengekomen dat de vrede gesloten is geworden, in de byeenkomst die maendag plaets heeft gehad te Villafranca tusschen de Keizers van Frankryk en Oostenryk.

Deze heilvolle tyding, wy zyn gelukkig het te mogen zeggen, is heel en gansch officieel.

Zy is overgezonden door Keizer Napoleon aen de Keizerin, in een berigt gedagteekend uit Valeggio den 12 july. In den namiddag ter Beurs van Parys aengeplakt, is dit berigt weldra overal verspreid geworden en heeft eenen diepen en gelukkigsten indruk te weeg gebragt.

Welke zyn de grondslagen dezer schikking zoo schielyk tusschen beide Keizers opgekomen?

Alhoewel het berigt zekere omstandigheden stilzwygend voorby gaet, welke het nogtans zeer nuttig zou wezen te kennen om het vredes-verdrag naer waerde te kunnen schatten, schynt dit laetste tamelyk wel overeen te komen met het plan tot herinrigting van Italien, welk wy voor de uitbersting des oorlogs hebben aengetroffen in het beruchte vlugschrift van M. de la Guéronnière.

Aldus zal er een Italiaensch Verbond worden ingerigt onder het eere-voorzitterschap van den Paus.

De Keizer van Oostenryk staet aen den Keizer der Franschen zyne regten over Lombardië af. Deze laetste laet ze van zynen kant over aen den Koning van Piemont; in andere woorden: Lombardië wordt aen Piemont vervoegd.

Oostenryk blyft Venetien behouden; doch het telegrafisch berigt zegt nog niet ten welken titel, noch mits welke voorwaerden. Men moet dus nieuwe inlichtingen afwachten om over deze bepaling des vredes-verdrag te kunnen oordeelen.

Voegen wy er nogtans by dat Venitien, alhoewel aen Oostenryk biyvende, ook deel zal maken van het Italiaensch Verbond.

Onze lezers zullen thans met ons opmerken dat het berigt geen enkel woord zegt van de hertogdommen van Parma, Modena en Toskanen.

Eene algemeene kwytschelding voor politieke misdaden wordt verleend door den Keizer van Oostenryk aen de Italianen die aen zyn gezag onderworpen blyven.

Welke ook de voorwaerden van dezen onverwachten vrede wezen mogen, Europa zal dezelve aenveerden als eene onwaerdeerbare weldaed des Hemels. Het zal de eerste, de opregtste, de natuerlykste en de wettigste indruk wezen. Aen de diplomatie zal thans de eer toekomen van de schikkingen te Villafranca door de beide Keizers vastgesteld, te volledigen en den vrede te beschutten tegen de gevaren die hem in het vervolg nog zouden kunnen bedreigen.

Dat deze schikkingen, die overigens nog maer zeer onvolmaektelyk gekend zyn, later zullen moeten volledigd en door de andere Europeaensche mogendheden bekrachtigd worden, zulks blykt uit den tekst zelven van het berigt. Immers, men zal bemerken dat de Keizer van Oostenryk aen Napolen III geenszins Lombardien afstaet, maer wel zyne regten op Lombardien: nu dan, daer deze regten slechts bestonden uit kracht der traktaten van 1815, zoo volgt daeruit dat de groote mogendheden die deze traktaten medegeteekend hebben, noodzakelyk hunne stem zullen moeten hebben in de bepaeldelyke vereffening der italiaensche kwestie.

Over het sluiten van den vrede.

De wapenstilstand tusschen de twee oorlogvoerende mogendheden deed den vrede voorspellen; maer niemand het zy van de onzydige landen, het zy van hunne bewooners, verwachtte zich aen het sluiten van den vrede; niemand kon denken dat, in min dan tweemael 24 uren, Europa zou gerust zyn gesteld en alle vrees van verdere moeijelykheden zou mogen laten varen.

Engeland was bezig met hairklieven op het bereik van den wapenstilstand; het docht hem dat dezelve slechts een militair bereik had, dat er kwestie ging zyn van hem, Pruisen en Rusland te raedplegen over de grondslagen van den vrede, en zie, dewyl lord John Russell deze meeningen in de Gemeenten-Kamer te kennen gaf, werd er uit Parys een berigt geheel de wereld door verspreid dat de grondslagen van den vrede geteekend waren; dat Louis-Napoleon het met den Keizer van Oostenryk eens was over al de moeijelykheden die den oorlog te weeg hadden gebragt.

Pruisen, van zynen kant, bleef de bereiding voortzetten der krygsmaetregelen die hem noodig schenen om krachtdadiglyk te kunnen medewerken tot het herstellen van den vrede; en die mogendheid ook is in hare verwachting bedrogen. Napoleon heeft ze met gerusteliingen gepaeid zoo lang het hem mogelyk was; hy heeft niets verwaerloosd om dat Pruisen tegen hem niet zou gekeerd hebben, en wanneer hy het oogenblik gunstig dacht, is hy voorwaerts gegaen, heeft de wapeningen van Pruisen noodeloos gemaekt en regtstreeks met den Keizer van Oostenryk geregeld wat er te regelen was.

Engeland en Pruisen zyn dan te leur gesteld; zy kunnen er zich over beklagen; maer de vrede hersteld zynde, zoo als Europa het verlangde, zullen hunne klagten niet aenhoord worden en niemand zal in hunne ontevredenheid deel nemen.

Doch het zyn de eenigsten niet die in hunne verwachting bedrogen worden: wie door het sluiten van den vrede meest en al gefopt worden, zyn de italiaensche revolutiemakers, Garibaldi aen het hoofd. Die mannen hadden gerekend niet alleenlyk op de verjaging der Oostenrykers uit gansch Italien, maer zy verhoopten wel dat de kracht der gebeurtenissen den Paus zou gedwongen hebben om zyn tydelyk gezag af te staen; zy vermeenden ook dat Parma en Modena in hunne handen zouden gevallen hebben, en zie, niet alleenlyk behoudt Pius IX zyne Staten, maer hy krygt daerenboven den titel van eere-voorzitter van het italiaensch bondgenootschap.

Wel is waer, tot nu toe weet men niets zeker over het lot van Parma en Modena; het berigt door den Keizer Napoleon aen zyne echtgenoote de Keizerin toegezonden, spreekt op de stelligste wyze van een italiaensch bondgenootschap het welk zou daergesteld worden; nu indien er een bondgenootschap gemaekt wordt, het is zeker dat Parma en Modena op hun eigen blyven bestaen, want anderzins, weten wy niet welke landen men nemen zou om een bondgenootschap te maken. Het is dan meer als waerschynelyk dat Parma en Modena aen hunne wettige vorsten terug zullen gegeven worden, en onder dat opzigt is zulks eene nieuwe teleurstelling voor de revolutionnaire party.

Te Turyn wordt die teleurstelling met zeer kwade oog aenzien, en men begint reeds tegen den Keizer der Franschen zoodanig te morren, dat gansch de revolutionnaire party in rep en roer is. Overal verspreidt

---

KEIZER KAREL EN KWADE BETTE.

(*Vervolg en einde.*)

Kwaê Bette zich gekleed hebbende, stoof als eenen vliegenden vuerdraek met brandende oogen naer boven, en zeide: Zult gy nu een einde aen alle uwe dondersche lastigheden maken? Betael my en vertrek uit myn huis.

— Stil, zeide Karel, ik heb water gevraegt om my te wasschen, en uwe meid komt met eene leelyke oude kom naer boven geloopen.... dat betaemt niet.

— Wat duivel moet gy anders hebben als schoon water, vroeg Kwaê Bette.

— Ik moet, zeide den Keizer, eene lampet met roozenwater hebben en eenen fynen handdoek om my te wasschen en my af te droogen.

— Wat zegt gy, roozenwater, is uw bakhuis zoo delikaet dat het met welriekende water moet gespoeld worden! Wie duivel heeft ooit gehoord. Ik heb geen roozenwater. Wilt gy uwen muil in geen schoon water wasschen, wascht hem dan in uwen waterpot. Wat heb ik met al uwe lastige zottigheden te doen. Betael my en pak u ten kotte uit.

Ondertusschen dat den Keizer zich zoo met Kwaê Bette bezig gehouden had, was de uer gekomen, dat, volgens afspraek, eenen zyner hovelingen in deze herberg naer hem moest komen vragen.

Eensklaps kwamen er vier en twintig grenadiers van de spaensche Zwitsers, geheel uitgedost en gewapend voor de herberg den Engel staen. Steveline deze soldaten ziende, wierd verveerd en dacht by zich zelve: Zou dien vent daer boven ook wel eenen kwaeddoender, eenen dief of eenen moordenaer zyn, die men komt vangen? Zy riep ylings de vrouw naer beneden.

Kwaê Bette vroeg wat er scheelde.

Steveline antwoordde vol angst: Vrouw ik weet niet wat dit beduid. Zie eens welk eenen hoop volk ons huis bezet. Zoude misschien den heer op de achterkamer eenen dief of eenen moordenaer zyn?

— Daer moet iet of wat van zyn, antwoordde Kwaê Bette; ik wilde dat ik reeds van dien landlooper betaeld ware!

Toen kwamen er vier lyfknapen, gekleed in konings blauw laken met goude galons en hoeden met schoone pluimbossen, de herberg binnen. Eene groote menigte burgers bleef voor de deur staen, niet wetende wat er aldus gaende was. De geheele markt krielde van volk.

Een dier vier knapen vroeg naer de vrouw des huizes.

— Hier antwoordde Kwaê Bette met eene bevende stem, niet wetende wat er te doen was.

— Wel, vrouw, vraegde eenen dier edeljonkers, is gisteren hier niet komen logeren eenen heer met donkerbruine kleederen en een spaensch hoedje....

— Ja, ja, mynheer, antwoordde Kwaê Bette haestelyk.

— Welnu, zeide den edeljonker grimlachende, dien heer welken hier vernacht heeft, is zyne Majesteit Keizer Karel den Vyfden.

..... Geenen donderslag, zegt de kronyk, kon nooit iemand zoo verveerd, geene bliksemstrael iemand zoo verschrikt, geene onverwagte dood iemand zoo ontsteld maken, als de woorden die uit 's jonkers mond vloeiden, de weerdin van den Engel maekten. Zy veranderde wel tienmael van koleur in tyd van eenen oogenblik. Zy beefde als een riet. Haer hert stond op het punt van te bezwyken en haren pols sloeg als of zy door eene zware koorts was geraekt geworden.

Hierop zeide eenen der edellieden: Kom vrouw, leid ons naer de kamer van Zyne Majesteit.

— Is dat waerlyk den Keizer die hier gelogeerd heeft! zeide Kwaê Bette sidderende.

— Zeer gewisselyk, antwoordde den jonker.

— Dat hebbe ik niet geweten, zeide Kwaê Bette; had ik dat geweten, ik had hem met meer eer ontvangen. Komt, volgt my, ik zal u zyne kamer aenwyzen.

De edellieden in het slaepvertrek gekomen zynde groetten Zyne Majesteit met de beleefdheid der koningshoven en vraegden of Zyne Majesteit wel gerust had.

— Dat de weerdin boven kome, zeide Keizer Karel.

Men riep dadelyk Kwaê Bette, die alsof zy naer de galg geleid wierd, naer boven kwam, en aldaer aengeland zynde, viel zy op de knien en zeide met eene bevende en afgebrokene stem. Heer Keizer, vergeef het my, dat ik u zoo onbeleefd onthaeld heb; ik kende Zyne Majesteit niet.

— Zoo, zeide Keizer Karel, ik ben nu geenen lekkeren duivel, noch zotten donder, noch luien bliksem meer. Zeg nu wat ik schuldig ben?

— Ik vraeg voor dit al, zeide Kwaê Bette, niets anders als dat gy my mogt vergeven; ik heb uwe Majesteit niet gekend, en onbekend maekt onbemind.

— Het is wel, zeide keizer Karel, ik had reeds te voren gehoord, dat gy al uwe kalanten op zulke onbeleefde wyze onthaelde en dat het volk u daerom Kwaê Bette genoemd heeft, en ik ben in uwe herberg gekomen om my hiervan te overtuigen. Gy zyt een kwaed dier in eene menschenhuid. Gy zyt niet weerdig dat een braef man eenen denier in uwe herberg verteerd. Tot uwe straf zult gy binnen de vier en twintig uren het uithangbord van uwe herberg, die den Engel genaemd word, intrekken, en in de plaets zult gy eenen Beer uitsteken, en deze herberg zal voortaen niet meer genaemd worden den Engel maer den Beer, tot eeuwige gedachtenis van uwe botte en onbeschofte handelwyze. Dit ordineer ik als Heer en Keizer. En ofschoon ik weinig gegeten en geslapen heb, ziedaer vyf dukaten... Ik had u immers gezegd dat gy goed betaeld zoude worden.

Hierop verliet den Keizer de herberg en begaf zich naer het stadhuis.

Kwaê Bette deed het uithangbord van den Engel intrekken en stak eenen Beer uit. Dit huis wierd nog lang naderhand den beer genoemd.